

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Chebu**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 16 C 314/2013, ve věci žaloby o zaplacení 22 027 Kč s příslušenstvím: žalobce: **Centrino s.r.o.**, se sídlem Nový Bydžov, Tovární 1356, zastoupeného JUDr. Tomášem Kaplanem, advokátem v Hradci Králové, Havlíčkova 402/2, a žalovaného **J. N.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Chebu, pod sp. zn. 16 C 314/2013, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 3. 3. 2014, čj. 16 C 314/2013 - 23, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 6. 3. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Chebu, ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 16 C 314/2013, týkající se žalobcem poskytnutých služeb žalovanému, v celkové výši 22 027 Kč s příslušenstvím.

Z příslušného soudního spisu se podává, že se žalobce návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu v Chebu dne 3. 5. 2013, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 22 027 Kč s příslušenstvím, a to z titulu poskytovaného zajištění telekomunikačních služeb k blíže specifikovanému telefonnímu číslu užívaného žalovaným, a to za období od 5. 11. 2012 do 31. 1. 2013. Celková žalovaná částka je představována odměnou žalobce za poskytnuté telekomunikační služby, vyúčtované žalobci na základě faktury č. 201200022 (1763 Kč), číslo 20120035 (5834 Kč) a číslo 20130005 (14 430 Kč). Okresní soud v Chebu usnesením ze dne 3. 3. 2014, čj. 16 C 314/2013 - 23 řízení ve věci zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena k dalšímu řízení ČTÚ (výrok II.); výrokem III. rozhodl o nákladech soudního řízení. Svůj postup odůvodnil tím, že žalované pohledávky mají svůj původ ve smlouvě, kterou žalobce umožnil žalovanému užívat služeb

mobilního operátora dle rámcové smlouvy mezi žalobcem a tímto operátorem; podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) rozhoduje ČTÚ spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem (uživatel) na straně druhé, na základě návrhu kteréhokoliv z účastníků sporu, týká-li se spor povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Za této situace okresní soud dovodil nedostatek své pravomoci pro projednání a rozhodnutí této věci a s odkazem na ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. řízení ve věci zastavil a věc postoupil ČTÚ k dalšímu řízení.

Z příloh připojených k žalobě vyplývá, že žalobce a žalovaný dne 26. 10. 2012 uzavřeli Dohodu o zajištění služeb mobilního operátora (dále též „Smlouva“). Žalobce je v této smlouvě označen jako „dodavatel“, žalovaný jako „uživatel“, dle čl. I. Smlouvy se dodavatel zavázal „umožnit uživateli využívat služeb mobilního operátora dle rámcové smlouvy mezi dodavatelem a mobilním operátorem (...) Tmobile Czech Republic a.s.“, a to pro soukromé účely uživatele nebo oprávněných osob, pro libovolný počet jím zvolených čísel. Uživatel dále zmocnil dodavatele „*ke ukončení stávajícího smluvního vztahu s dosavadním operátorem, ke zastupování u nového operátora a ke převodu nového telefonního čísla na dodavatele (...) a to pod rámcovou smlouvou a za podmínek v ní stanovených*“. Podle čl. III. Smlouvy se uživatel „*zavazuje uhradit dodavateli částku, kterou dodavatel vynaložil na služby poskytované operátorem ve prospěch uživatelem zvolených čísel, a to ve výši vyúčtování vystaveného dodavatelem a předaného uživateli*“. Dodavatel je oprávněn vystavit uživateli vyúčtování za poskytnuté služby, a to pro všechna jím zvolená čísla; současně „*je povinen vyúčtování vystavit v souladu s vyúčtováním, které mu bude předloženo mobilním operátorem*“. Z čl. IV. Smlouvy se dále podává, že „*[v]případě ukončení smlouvy se dodavatel zavazuje zajistit uvolnění telefonních čísel zpět k původnímu operátorovi*“, a to v případě, pokud uživatel nebude mít vůči dodavateli v souvislosti s touto smlouvou žádný dluh. Dle tohoto čl. Smlouvy taktéž není dodavatel odpovědný za případné výpadky či problémy způsobené operátorem. Dále si smluvní strany dojednaly, že „*[j]akékoliv změny telefonních služeb (zejména aktivace datových tarifů) musí být učiněna výhradně přes operační centrum dodavatele*“. K žalobě byly připojeny též kopie výše zmiňovaných faktů obsahujících vyúčtování za dodané služby v období od 5. 11. 2012 do 31. 1. 2013.

ČTÚ s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení okresního soudu nesouhlasí a podal proto k zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že jeho rozhodovací pravomoc je zákonem o elektronických komunikacích [§ 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1] vymezena tak, že rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem (popř. uživatelem) na straně druhé, na základě návrhu kteréhokoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. V tomto smyslu zvláštní senát konstantně judikuje, že k založení pravomoci ČTÚ rozhodovat musí být kumulativně splněny dvě podmínky. Musí se jednat o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé (osobní vymezení sporu), přičemž spor se musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení). Právě nesplnění podmínky i osobního vymezení sporu ČTÚ namítá. Poukazuje na fakt, že ze Smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným vyplývá, že k poskytování služeb docházelo v síti společností Tmobile Czech Republic, a. s., tedy zřejmě skutečného poskytovatele služeb elektronických komunikací, přičemž žalobce zde figuruje jako prostředník či zprostředkovatel poskytování těchto služeb. Žalobce tedy fakticky jen přenechává možnost využívání služeb elektronických komunikací žalovanému a není tedy osobou vykonávající telekomunikační činnost, resp. žádné podnikání v elektronických komunikacích dle ustanovení § 13 zákona o elektronických komunikacích ČTÚ neoznámil. Ani sám žalobce netvrdí, že by byl osobou vykonávající komunikační činnost; ve smlouvě se sám označuje jako „dodavatel služeb“, „poskytovatel“. Věcnou podstatou sporu je uplatnění nároku z titulu předfakturace měsíčních poplatků za služby poskytnuté operátorem

T-mobile Czech Republic, a. s., a předmětem žaloby je tak spor vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a žalovaným. K rozhodování takového sporu je založena pravomoc soudu. Z těchto důvodů ČTÚ navrhuje, aby zvláštní senát usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 3. 3. 2014, čj. 16 C 314/2013 - 23, zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v dané věci je soud.

Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvážil následovně:

Okresní soud v Chebu v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Jde tu o negativní (záporný) kompetenční spor ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje spory mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popř. uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Zvláštní senát konstantně judikuje, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní i věcný předpoklad (viz. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12 a ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9; citovaná rozhodnutí zvláštního senátu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že navrhovatel popírá existenci osobního předpokladu účastnického sporu vymezeného v ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, zabýval se zvláštní senát tím, zda se v posuzovaném případě jedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 cit. zákona na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem, na straně druhé.

Osobní předpoklad založení rozhodovací pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popř. uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná a za úplat, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálu po sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, která nabízejí obsah prostřednictvím sítí služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášenými sítěmi poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku uvedenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, dle kterého *účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*, a popř. musí osoba uživatele splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. b) tohoto zákona, podle kterého *uživatel se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*.

Jak bylo výše podrobně popsáno, z obsahu Smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným dne 26. 10. 2012, zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce se pro žalovaného zavazuje poskytovat mobilní telekomunikační služby společnosti Tmobile Czech Republic, a.s.; je to žalobce, kdo je zákazníkem této společnosti a kdo pouze umožňuje uživateli využívat služeb tohoto mobilního operátora, na základě rámcové smlouvy, kterou s ním má uzavřenou. Dodavatel (žalobce) je oprávněn zastupovat uživatele (žalovaného) „*u nového operátora*“ a telefonní číslo uživatele je oprávněn převést na sebe. Vyúčtování za služby poskytované operátorem (společností Tmobile Czech Republic a.s.) mají být dodavatelem uživateli přefakturovány. Podle Smlouvy není dodavatel taktéž odpovědný za výpadky (sítě) či problémy způsobené na straně operátora.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že právní vztah mezi žalobcem a žalovaným je v dané věci podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem žalobce a telekomunikačního operátora. Pro rozhodnutí kompetenčního sporu však zvláštní senát posuzoval pouze vztah mezi žalobcem a žalovaným. Žalobce, jako osoba, která umožňuje účastníkům (třetím osobám) využít služeb elektronických komunikací jiného subjektu – operátora v rámci vymezeném samostatným smluvním vztahem žalobce s touto osobou, sám služby elektronických komunikací neposkytuje a není proto osobou vykonávající komunikační činnost. Tou je v dané věci pouze zmiňovaná společnost T-mobile Czech Republic a.s. Fakt, že žalobce neposkytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací, potvrzuje i veřejná databáze vedená návrhovatelem, i výpis z elektronické databáze obchodního rejstříku (dostupná na www.justice.cz); zvláštní senát, který rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování nahlédnutím do uvedených databází ověřil, že jimi žalobce neprochází. Proto za účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích nelze považovat ani žalovaného, neboť ten neuzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb. Pokud by byla ve věci dána povinnost žalovaného plnit přímo na účet shora uvedeného poskytovatele komunikačních služeb (byť prostřednictvím žalobce), musel by mezi ním a některým z těchto poskytovatelů existovat právní vztah. Existenci takového právního vztahu však zvláštní senát, jak bylo výše popsáno, nenalezl.

Zvláštní senát proto uzavřel, že v dané věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, zakládající rozhodovací pravomoc návrhovatele.

Dále se zvláštní senát zabýval i tím, zda byla ve věci založena rozhodovací pravomoc návrhovatele podle § 129 odst. 1 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, dle kterého „*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k dluhu.*“. O takovou situaci se v posuzované věci v souvislosti se službami poskytovanými žalobcem nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování pravomoci návrhovatele k rozhodování sporů tehdy, došlo-li jen ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se měnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z výše vyložených důvodů mezi žalovaným a poskytovatelem komunikačních služeb žádný právní vztah nevznikl, nejsou naplněny ani podmínky pro použití shora zmiňovaného ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k tomu, že nebyl naplněn osobní předpoklad pro založení pravomoci ČTÚ pro rozhodování sporů mezi žalobcem a žalovaným, ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 věty první i druhé zákona o elektronických komunikacích, existencí věcné podmínky podle § 129 odst. 1 cit. zákona se zvláštní senát již pro nadbytečnost nezabýval.

Lze tedy uzavřít, že navrhovateli není svěřena pravomoc k rozhodnutí sporu mezi žalobcem a žalovaným; zvláštní senát proto rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 16 C 314/2013 je soud (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát současně zrušil rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu (soud) popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 3. 3. 2014, čj. 16 C 314/2013 - 23, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Okresní soud v Chebu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. února 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu